

obžalovanému nedůvěřovati a přesvědčovati se o jeho schopnosti plati-
titi, ano tu šlo o případy, kde důvěra je zvyklostí. Přípověď plnění,
jež slibující již předem byl odhodlán neplniti, spadá za těchto okolností
pod pojem »Istivého předstírání« po rozumu § 197 tr. zák. (rozhodnutí
čís. 805 sb. n. s. a rozh. Zm II 146/27).

Čís. 4641.

Skutková podstata zločinu krádeže podle § 174 I b) tr. zák. nevy-
žaduje, by se okradený osobně snažil odebrati zloději odcizenou věc;
stačí, že se pokusil, zamýšlel neb aspoň mohl (pokřikem) přivolati
pomoc a tak zabrániti, by kořist nebyla odnesena do bezpečí, a že pa-
chatel krádeže použil násilí v úmyslu, by překazil takovouto činnost
poškozeného, jež by mu mohla znemožniti zachovati se v držení ukra-
dené věci.

Nakolik nejde o porušení předpisu §§ 320, 267 tr. ř. a o zmatek
čís. 6, 7 § 344 tr. ř., dal-li porotní soud ke hlavní otázce na zločin lou-
peže podle §§ 190, 194 tr. zák. eventuální otázku na zločin krádeže
podle § 174 I b) tr. zák.

(Rozh. ze dne 24. února 1933, Zm I 1043/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení
zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých
Budějovicích jako soudu porotního ze dne 29. listopadu 1932, pokud
jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 174
I b) a 179 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost napadá rozsudek jen, pokud uznal obžalovaného
vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 174 I b), 179 tr. zák. Uplatňuje
důvody zmatečnosti podle § 344 čís. 6, 7, 11 a 12 tr. ř. Na stěžovatele
byla podána obžaloba pro zločin loupeže podle §§ 190, 194 tr. zák.,
jehož se prý dopustil tím, že učinil Marii P-é násilí skutečným ublí-
žením (násilným vyškubnutím aktovky z ruky a ranou do úst a do očí,
až jí vytryskla krev ze rtů a uvolnil se jí zub), by se zmocnil její, tedy
cizí věci movité (aktovky s obsahem různých drobností a hotovosti.
vše v ceně asi 300 Kč), při čemž loupež násilným vztažením ruky před-
sevzatá byla také dokonána. Obžalovaný vinu popřel. Svědkyně Marie
P-á, potvrdivši při prvním svém výslechu v přípravném vyšetřování,
že stěžovatel nejdříve jí dal ránu a pak jí aktovku vytrhl, uvedla v po-
zdějším svém svědectví a též při porotním líčení, že nejprve došlo
k vytržení aktovky a na to, když již obžalovaný aktovku měl, dal
jí ránu do úst a do očí, snad proto, by nekřičela, ježto po vytržení
aktovky chtěla volati o pomoc. Porotní soud kromě hlavní otázky na
zločin loupeže, přimykající se k doslovu obžaloby, dal porotcům a to

přes ohrazení se veřejného obžalobce též eventuální otázku ve smyslu §§ 171, 174 I b) tr. zák., ač obhajoba sama v tom směru návrhů nečinila. Zmateční stížnost mylně se domnívá, že postupem porotního soudu byl porušen předpis §§ 320 a 267 tr. ř. Předmětem hlavní a eventuální otázky jest týž zažalovaný trestný čin pachatelův, totiž vytrhnutí a prisvojení si aktovky s věcmi v ní se nacházejícími v ceně asi 300 Kč a násilí učiněné Marii P-é. Rozlišení otázek mělo za účel jen umožniti porotcům vyjádřiti se přesně, zda zjišťují, že násilí se stalo před zmocněním se cizí věci movité a jen za tímto právě účelem, či až po jejím prisvojení si, totiž jen za účelem zachovati se v držení věci ukradené. Trestní příběh zůstává týž, jen jeho právní stránka je odlišná. Při úpravě obžaloby a doslovu důvodů nelze tvrditi, že by čin uvedený v otázce eventuální, kladně porotou zodpovězené, nebyl předmětem obžaloby (§ 344 čís. 7 tr. ř.). By určitá skutečnost byla »tvrzena« ve smyslu § 320 tr. ř., není třeba, by byla uváděna v zodpovídání se obžalovaného nebo namítána obhajobou, rovněž není podmínkou, by veřejný obžalobce sám již v obžalobě nebo za porotního líčení takovou skutečnost uplatňoval. Skutečnost podmiňující eventuální otázku ve smyslu § 320 tr. ř. může býti »tvrzena« jakýmkoliv výsledkem porotního líčení, takže její náповěď může vzejíti v průběhu řízení důkazního z výpovědi svědecké. Potvrdila-li proto v souzeném případě svědkyně Marie P-á, že po vytržení aktovky chtěla volati o pomoc a obviněný v tu dobu podle jejího mínění — snad by zabránil jejímu pokřiku — udeřil ji do očí a do úst, až ji zkrvavil a uvolnil jí zub, a pak teprve s aktovkou utekl, že tudíž vlastní násilný čin obžalovaného proti její osobě teprve následoval po skutečně již provedeném odnětí věci movitých, může míti taková okolnost při současném odpadnutí znaku předcházejícího učiněného násilí za účelem zmocnění se cizí věci nepochybně za následek jiné právní posouzení zažalovaného skutku, totiž s hlediska pouhého zločinu krádeže ve smyslu §§ 171, 174 I b) tr. zák. Skutková podstata tohoto zločinu nevyžaduje, by se okradený osobně snažil odebrati zloději odcizenou věc; dostačí, že se pokusil, zamýšlel neb aspoň mohl (tu pokřikem) přivolati pomoc a tak zabrániti, by kořist nebyla odnesena do bezpečí, a že pachatel krádeže použil násilí v tom úmyslu, by překazil takovou činnost postiženého, jež by mohla mu znemožniti zachovati se v držení ukradené věci. Při onom obsahu svědectví Marie P-é, přímo sčástněné na trestném skutku obžalovaného, a tudíž pro posouzení případu jistě směřodatného, byl porotní soud nejen oprávněn, ale též povinen dáti onu eventuální otázku, kterou pak porotci zodpověděli kladně a je zcela bez významu, že veřejný obžalobce se proti této eventuální otázce vyslovil. Předpis § 320 tr. ř. nebyl proto porušen (§ 344 čís. 6 tr. ř.).

Čís. 4642.

Nevyhověl-li p ř e d s e d a senátu žádosti strany o opravu protokolu o hlavním odvolacím přelíčení, jest stížnost proti tomuto rozhodnutí k nejvyššímu soudu nepřipustná.

(Rozh. ze dne 25. února 1933, Zm III 75/33.)